

Передбачається науково-педагогічне обґрунтування використання тих чи інших інновацій. Їх аналіз на методичних радах, семінарах, консультації з провідними фахівцями в цій галузі.

Таким чином, досвід сучасної вищої освіти володіє значним арсеналом застосування педагогічних інновацій в процесі навчання. Ефективність їх застосування залежить від сформованих традицій в закладі вищої освіти, здатності педагогічного колективу сприймати ці інновації, матеріально-технічної бази закладу.

Список використаних джерел:

1. Бондаренко О.В. Современные инновационные технологии в образовании // Электронный журнал «Роно» - 2012. – № 16 — С. 72–75.
2. Добреля А.Ю., Калмыков Ю.А. Инновационные технологии в образовании // Материалы II Международной научно-практической конференции «Проблемы и перспективы профессионального образования в XXI веке». - Омск: БОУ ОО СПО «Сибирский профессиональный колледж», – С. 165-169.

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ У ВНЗ

Брагіна Ольга

к.е.н., ст. викладач кафедри підприємництва і торгівлі.

braginaos@ukr.net

Яновський Данило

студент 4 курсу за спеціальністю

076 «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність»

Державний університет «Одеська політехніка»

dearyanovsky@gmail.com

Сучасним вектором розвитку вищої освіти в Україні вважається інтеграція вітчизняної вищої школи до загальноєвропейського та світового освітнього простіру, а головне - міжнародна стандартизація освіти [1].

Поняття «інновація» хоча й використовується у науковій літературі понад сто років, але актуалізувалося в кінці ХХ та на початку ХХІ ст. Великий тлумачний словник сучасної української мови пояснює слово «інновація» як «нововведення» [2, с. 498]. Таким чином інновація – це результат інноваційної діяльності, що реалізовується шляхом технічного винаходу або наукового відкриття.

Сьогодні інновації в галузі освіти поділяють на [3]:

- психолого-педагогічні – нововведення в навчальний, виховний, управлінський процес;
- науково-виробничі – комп'ютерні та мультимедійні технології;
- соціально-економічні – правові, юридичні та економічні нововведення.

В свою чергу інноваційні технології у вищому навчальному закладі характеризують, як технології, засновані на нововведеннях: організаційних (оптимізацією умов освітньої діяльності), методичних (оновлення змісту освіти та підвищення її якості), які дозволяють:

Студентам: ефективно використовувати навчально-методичну літературу та матеріали; засвоювати професійні знання; розвивати проблемно-пошукове мислення; формувати професійне міркування; активувати науково-дослідницьку роботу; розширювати можливості самоконтролю отриманих знань;

Викладачам: оперативно обновлювати навчально-методичну літературу; впроваджувати модульні технології навчання; використовувати імітаційні технології навчання; розширювати можливості контролю знань студентів [4].

Сьогодні найбільш популярними інноваційними методами навчання, які дозволяють використовувати нові технології викладання є [5]: контекстне навчання, імітаційне навчання, проблемне навчання, модульне повне засвоєння знань, дистанційне навчання (табл. 1).

Таблиця 1 - Порівняльна характеристика інноваційних методів навчання

Інноваційні моделі навчання	Ключові особливості
Контекстне навчання	Інтеграція різних видів діяльності студентів: навчальної, наукової, практичної. Створення умов, максимально наближених до реальних
Імітаційне навчання	Використання ігрових та імітаційних форм навчання
Проблемне навчання	Самостійний пошук (студентом) знань через проблематизацію навчального матеріалу
Модульне навчання	Зміст навчального матеріалу жорстко структурується з метою його максимально повного засвоєння, супроводжуючись обов'язковими блоками вправ і контролю
Повне засвоєння знань	Розроблення варіантів досягнення навчальних результатів (на основі зміни параметрів умов навчання) для учнів з різними здібностями
Дистанційне навчання	Широкий доступ до освітніх ресурсів, гранично опосередкована роль викладача та самостійна й автономна роль студента

Отже, на підставі аналізу наукових досліджень та методичної літератури, на вибір методів, форм та засобів навчання впливають особливості навчальної дисципліни, характер навчального матеріалу, обсяг часу, що відводиться на вивчення матеріалу, рівень загальної підготовленості групи, особливості навчально-матеріальної бази ВНЗ та багато інших. Значною мірою вибір методу визначається кількістю студентів, цілями заняття та видом інформації.

Пріоритетом національної концепції реформування і модернізації вищої освіти є створення інноваційного освітнього середовища у вищих навчальних закладах, застосування широкого діапазону новітніх методів навчання стане однією з ознак інноваційних університетів.

Література

1. Артикуца Н. В. Інноваційні методики викладання дисциплін у вищій юридичній освіті. URL: http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/2424/Artikutsa_Inov.pdf;jsessionid=A845ED4D9B4082641D9EB9AFF22DAC28?sequence=1
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / уклад., голов. ред. В. Т. Бусел – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с.
3. Швець Г.О. Сучасні інноваційні методи викладання у вищій школі: Маріуполь. ДВНЗ ПДТУ. URL: <https://naukam.triada.in.ua/index.php/konferentsiji/33-chetverta-vseukrajinska-praktichno-piznavalna-internet-konferentsiya/42-suchasni-innovatsijni-metodi-vikladannya-u-visshij-shkoli>

4. Берестова А. Інноваційні технології та методи навчання у професійній освіті / Нац. Фармацевтичний ун-т. URL: <http://nadoest.com/innovacijni-tehnologiyi-ta-metodi-navchannya-u-profesijnij-osv>

5. Шестопалюк О.В. Інноваційні моделі навчання в діяльності вищих навчальних закладів // Теорія і практика управління соціальними системами. – 2013. - №3. – С. 118-124.

ДО ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ЗМІН

Косинська Олена

к. пед.н., доцент, доцент кафедри

соціальної роботи та педагогіки вищої школи

Волинського національного університету імені Лесі Українки

Дурманенко Євгенія

к. пед.н., доцент, доцент кафедри

соціальної роботи та педагогіки вищої школи

Волинського національного університету імені Лесі Українки

Характерною ознакою сучасного суспільства є постійні зміни усіх його сфер, що зумовлює необхідність економічних, політичних, соціальних організацій не тільки постійно пристосовуватися, а й бути готовими до нових умов та викликів. Освіта загалом, та освітні заклади зокрема, з одного боку, визначають соціально-економічні зміни суспільства, а з іншого - мають відповідати їм. Особливо це важливо для закладів вищої освіти. Динаміка зовнішнього середовища змушує вибудовувати стратегію відповідності прогнозованим змінам. Основу стратегії становлять внутрішні зміни. Забезпечити відповідність діяльності ЗВО тенденціям зовнішнього середовища можливо за умови управління розвитком.

Цій проблемі приділяється увага дослідниками, які розглядають її в площині економіки, маркетингу, менеджменту, педагогіки вищої школи. Значна увага приділяється стратегічному управлінню розвитком закладів освіти.

Заклад вищої освіти є відкритою соціальною системою, на яку впливають як позитивні, так і негативні фактори, що знаходяться поза її межами. Завдання управління полягає в забезпеченні протистояння негативним і використання позитивних чинників зовнішнього і внутрішнього середовища. Без розвитку вузу це неможливо [1].

Управління розвитком закладу вищої освіти здійснюється на стратегічному, тактичному та оперативному рівнях. Стратегічний пов'язаний із розробкою та удосконаленням стратегії. Тактичний передбачає розробку тактики на основі прийнятої стратегії. На оперативному рівні реалізуються заходи щодо досягнення певного рівня розвитку. Процес управління розвитком закладу вищої освіти включає: вивчення та прогноз розвитку ринку праці, технологій, тенденцій у змінах зовнішнього середовища; аналіз рівня розвитку закладу вищої освіти і визначення його відповідності вимогам сьогодення, найближчого та віддаленого майбутнього; вироблення стратегії розвитку із урахуванням можливих змін у зовнішньому та внутрішньому середовищі закладу вищої освіти; визначення орієнтовних показників діяльності закладу вищої освіти у сфері підготовки фахівців і їх якості, наукових досліджень, кадрового, інформаційного, матеріально-технічного забезпечення, рейтингових показників серед вузів держави та регіону; планування шляхів та засобів реалізації стратегії з позиції оптимізації; мотивація учасників освітнього та наукового процесу; координація зусиль усіх структурних підрозділів закладу вищої освіти; моніторинг усіх сфер діяльності ЗВО і співставлення з ключовими плановими показниками, виявлення траєкторії руху навчального закладу,